

IN DE SCHIJNWERPER

Raymond Simons:

'Ik was meteen blij dat ik hier mocht wonen'

Raymond Simons (69) woont in De Peereboomstraat 41. Veel mensen kennen hem van De Kazerne en Lambert Melisz. Een levensgeschiedenis.

Hoelang woon je in Lambert Melisz?

12 jaar. Toen ik de sleutel kreeg zei die dame: 'Niet zo hard muziek spelen, hoor. Want dan heb je een probleem.' Ik zeg: 'Mevrouw, ik ben toch geen 22 meer.' Terwijl de meneer hiernaast elke dag kerkmuziek speelt. Maar dat vind ik niet erg.

Waar ben je geboren?

O God, we gaan toch niet alles vertellen? Ik ben geboren in Bostel (NB). Mijn vader was trombonist in het Nederlandse leger. Suriname hoorde toen nog bij Nederland, weet je wel? Mijn ouders waren allebei Surinaams. In 1952 zijn ze naar Nederland gekomen. Mijn moeder wilde hier blijven, omdat de scholen hier beter zijn. Maar mijn vader vond het hier na twee jaar te koud, dus toen ik 1 jaar was zijn we met de boot teruggegaan naar Paramaribo. Mijn ouders kregen 10 kinderen; 5 jongens en 5 meisjes. Ik was de zesde. Op mijn zestiende zijn we zonder mijn vader weer naar Nederland verhuisd. Een paar broers woonden hier toen al. Met vier jongere zusjes trokken we in bij mijn oudste broer in Duivendrecht. De naam Simons kennen ze daar wel, hoor. Op een gegeven moment kregen wij daar aan de overkant een woning met vijf slaapkamers.

Wat staat je nog bij van je terugkomst naar Nederland?

Dat ik op Schiphol een hele zware valies (koffer) moest tillen. We arriveerden op 23 mei 1971 en het was fris. Ik had alleen een overhemd aan. In Suriname wordt het om 6 uur licht en om 18 uur donker. Wij waren gewend om 's middags om 2 uur warm te eten. Maar bij mijn broer en zijn vrouw was het om 18:30 uur nog licht en toen gingen we bij hem warm eten. Dat vonden wij heel raar.

Naar wat voor school ging je?

In Suriname zat ik op de ulo. Hier ging ik eerst naar de lavo en daarna naar de mavo in Diemen. Het was hier niet veel anders hoor, want in Suriname waren op een na al mijn vrienden blank. Ze

noemden mij daar 'blaka bakra', zwarte Hollander. Nog tijdens mijn schooltijd werkte ik bij kostuumzaak Brummer in de Kalverstraat. Ik verdiende 120 gulden per week. Dat was veel geld, hoor. Ik heb vanaf mijn 17de altijd gewerkt. Ik gaf de helft aan mijn moeder, want vaak aten we alleen maar brood. Later is ze bij de politie gaan werken. Mijn vader betaalde geen alimentatie. Hij overleed in 1981. Hij was geen fijne man. Ik ging op de lampenafdeling van V&D werken. Stond ik op een ladder nieuwe lampen op te hangen. Dat was warm, man! En ik was bang voor stroom! In Diemen vroegen jongens of ik ook bij KVD op korfballen wilde. Ik wist niet eens wat dat was. Ik werd lid en vond het wel leuk.

Heb je lang gekorfbald?

Een paar jaar denk ik. Ik trainde veel. Ook microkorfbal in de winter in de Pijp. Toen ik daar genoeg van had ging ik op handballen. Ik speelde goed waarschijnlijk. Doordat ik basketbal ook kende had ik een goede sprongkracht. Tijdens een toernooi vroeg een team uit Frankfurt of ik bij hen wilde komen spelen. Ik was 21. In talen ben ik niet goed, maar Duits praten ging mij toch goed af. De vader van mijn moeder - ik heb hem nooit gekend - heette oorspronkelijk Krauss. Maar volgens Duitsers in Suriname kon een donker persoon geen Duitse naam hebben en daarom werd dat Kross. Mijn oma was ook vrij licht van kleur. Na vijf jaar, altijd na vijf jaar, gek hè?, ben ik weer terug naar Nederland gegaan.

Ben je altijd bij je familie blijven inwonen?

Nee. Ik leerde een meisje uit Leiden kennen en ben bij haar ingetrokken. Via Randstad kon ik daar buschauffeur worden. Dat uitzendbureau betaalde mijn groot rijbewijs. Na 2300 uur kon Connexion mij overnemen. Ik maakte veel overuren en reed soms drie weken achter elkaar, zonder één vrije dag. Binnen 1800 uur namen ze me al over. Maar met die vrouw... We kregen een zoontje. Na een jaar moest ik vertrekken. Ik heb geen zin in nare herinneringen. Mijn moeder bleef altijd kalm als mijn vader boos werd: 'Van mensen die zich boos maken, gaat hun hart sneller kloppen. En ik wil niet

doodgaan, want anders waren jullie allemaal bij papa gebleven.' Toen mijn zoon nog klein was zag ik hem nog wel, maar toen zijn moeder een nieuwe vriend kreeg mocht dat niet meer. Hij belde me een keer op: 'Als je haar kwaad doet, heb je problemen met mij.' Ik zei: 'Luister jongeman, de enige voor wie ik bang ben is onze lieve Heer.' Er is een rechtszaak geweest. Ik heb altijd alimentatie betaald, terwijl ik mijn zoon nooit meer heb gezien.

Dus toen stond je op straat?

Ja. Ik ben terug naar Duivendrecht gegaan. Via mijn broer kon ik bij bakkerij Amstelveeld werken. Dat heb ik 18 jaar gedaan. Daarna heb ik tot aan mijn pensioen 15 jaar schoonmaakwerk gedaan. Met een andere vriendin heb ik nog in de Rivierenbuurt gewoond. Maar ik kwam een keer uit mijn werk en toen stonden mijn koffers al klaar. Geen idee wat

ik verkeerd had gedaan. Ik had ruzie kunnen maken, maar ik heb het karakter van mijn moeder. Het leven is kort. Hoe meer je lacht, hoe meer je vrolijk bent, hoe langer je leeft. Daarom heb ik ook geen zin meer in een relatie. Er is wel een vrouw in Amsterdam die me regelmatig opbelt, echt een leuke meid. Ze is 50. Maar samenwonen hoeft van ons allebei niet meer.

Daarna werd het Westzaan.

Ja. Ik woonde bij mijn zus en we vonden het allebei wel tijd dat ik zou ver-

trekken. Ik kreeg dit aangeboden en wist niet dat huizen als dit bestonden. Binnen week was het rond. Ik was meteen blij dat ik hier mocht wonen. Met de wagen van het schoonmaakbedrijf kon ik hiervandaan naar mijn werk. Voornamelijk bij politiebureaus. Moest ik vaak voor calamiteiten 's nachts mijn bed uit. Ze zeiden dat ik er niet privé mee mocht rijden. 'Hoezo niet?' zei ik, 'Ik woon in Nederland. Ik ga er toch niet mee naar het buitenland?' Vanaf de snelweg is het mooi om hiernaartoe te rijden. Ik hou van dat oude van Nederland: die molens en die groene Zaanse huizen... In Suriname hadden we een schilderij van Nederland met een windmolen erop. Naast de ingang beneden woont een dame, Trijn, die wordt binnenkort 95. Ze is nog heel bij. Ik hóu ervan als zij praat over vroeger. Ik ben nooit naar de Zaanse Schans geweest. Kun je nagaan. Ik ga vaak een stukje fietsen met Kees Pot. Die wees me aan waar vroeger de veldwachter woonde. De veldwachter! Haha!

Wat vind je belangrijk in het leven?

Ik hou niet van geroddel en gezeur... Dus: gezondheid, weet je wel? Dat is het belangrijkste. Er zijn hier mensen die hebben geld, maar wat heb je daaraan als je de volgende dag in het ziekenhuis ligt, ja toch? Gelukkig ben ik goed gezond. Maar laat ik het afkloppen. Smile! Niet zo serieus. Lach, maak vrolijkheid! Je bent nu toch geen foto aan het maken, hè?!

Marijke van der Pol

Lach, maak vrolijkheid!